

Ordføreren (C. Hage): I Oktober Maaned blev der af Finansministeren her i Folketinget fremsat et Forslag til Lov om Udstedelse og Indretning af danske Statsobligationer til Dækning af Udgifter ved Aktiverhvervelse. Dette Forslag blev i Februar Maaned vedtaget her i Folketinget med nogle Ændringer og sendt til Landstinget. Forslaget gaar ud paa at tilvejebringe faste, bestemte Regler for Fremgangsmaaden ved Optagelse af de Statslaan, hvortil der er givet almindelig Bemyndigelse i en Række af Jærnbanelove og et Par andre Love. Det er Lovene af 8de Maj 1894 dels om forskellige Statsbaneanlæg, dels om Anlæg af forskellige private Baner, endvidere Lov af samme Dato om Adgang til at afløse Tiender og endelig Loven af 24de Marts 1899 om Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere. I alle disse Love udtales det i al Almindelighed, at Pengene til disse Foranstaltningers Gennemførelse bliver at tilvejebringe ved Statslaan, og der gives Finansministeren en almindelig Bemyndigelse til at udstede de dertil fornødne Beløb af Statsobligationer. De Udgifter, som hidtil ere afholdte, ere nu blevne dækkede dels ved Optagelsen af de større, samlede Statslaan i 1894 og 1897, dels ved Udstedelse og Salg underhaanden af større eller mindre Poster af Obligationer, som Ministeren lidt efter lidt har ladet Statskassen afhænde. Det paagældende Lovforslag tilsigter at tilvejebringe Orden og Fasthed i disse noget uregelmæssige Tilstande. Dette er ønskeligt dels af Hensyn til at kunne faa Obligationerne indførte paa de udenlandske Børser, som i saa Henseende stille forskellige Betingelser, som kun ved klare Lovbestemmelser kunne fyldestgøres, dels ogsaa, hvad der siger sig selv, for at bringe Orden indad til i dette Forhold, som hidtil nærmest er gaaet paa bedste Beskub. Om Lovforslagets Affattelse blev der opnaaet Enighed mellem Folketinget og Finansministeren, og i Februar gik Forslaget til Landstinget. Her er det imidlertid blevet puttet i et Udvalg og er ikke kommet videre. Jeg er ikke ganske paa det rene med, hvad der er Grunden til, at man ikke har fremmet det, men i ethvert Fald ligger Forslaget deroppe endnu. I Slutningen af Marts kom saa Finansministeren her i Tinget og sagde, at han ønskede Bemyndigelse til at optage et Statslaan i Udlandet til Beløb af 12 Mill. Kr. Forslaget herom blev fremsat den 23de Marts, kom til 1ste Behandling og gik til Finansudvalget. Formaålet med dette Laan skulde være at tilveje-

bringe Midler til Dækning af en Række Udgifter, som ere hjemlede i de Love, jeg allerede har nævnt. Samtidig med eller kort efter, at Loven blev fremsat her og kom op i Finansudvalget, ankom her til Byen Repræsentanter for udenlandske, navnlig franske Bankinstitutter, som vilde deltage i Tegningen af Laanet. Disse Bankmænd vare utaalmodige efter at faa en Ende paa Sagen; de troede, at alt var klappet og klart, da de kom, og ønskede nu snarest muligt at faa Sagen i Orden og tage bort igen. Det lykkedes da ved Forhandling med Bankmændene at bringe dem til at ville indgaa paa en Kontrakt, hvorefter de tilbød et Laan, hvis Beløb blev fastsat til at være mellem 12 og 20 Mill. Kr., efter den danske Stats Valg, saaledes at de vilde være bundne indtil den 9de April, altsaa til i Dag. Naar der var tilvejebragt Lovhjemmel for Laanets Optagelse, skulde Regeringen ved at give de fremmede Meddelelse derom senest i Dag, kunne tage et Laan til en hvilken som helst Størrelse inden for de nævnte to Summer. Den ærede Finansminister kom saa til Finansudvalget og ønskede dets Samstemning til, at han undertegnede en saadan Kontrakt. Vi gjorde ham opmærksom paa, at han i og for sig uden Risiko kunde underskrive Kontrakten, da den, i alt Fald efter sin Ordlyd, kun medførte en Ret for Finansministeren eller for Staten, men ikke bandt dem; den gav os, hvad man i Handelssproget kalder en Option, d. v. s. en Ret til at gøre en Forretning eller til at lade være, efter Behag. Men Finansministeren gjorde gældende, og jeg vil indrømme, at der kunde være noget berettiget heri, at det alligevel vilde være en kedelig Ting, om man havde faaet de fremmede Banker interesserede i disse Forhandlinger og faaet dem til at sende Folk herop, og saa lod dem rejse herfra, uden at der kom noget som helst ud af det hele. Dette er ogsaa blevet gjort gældende af den ærede Minister under Forhandlingerne i Landstinget. Jeg skal citere hans Ord, de findes Spalte 1802: „Jeg turde ikke gaa til at underskrive denne Kontrakt uden at være nogenlunde sikker paa at kunne faa en Lov gennemført, fordi jeg ikke vilde udsætte mig for at indgaa en saadan Kontrakt paa Regeringens Vegne, og det saa skulde ende med, at Statslaanet ikke blev optaget.“ Ud fra denne Betragtning, og jeg erkender, som sagt, at der ligger en hel Del berettiget deri, ønskede Ministeren at være i Stand til i hvert Fald at kunne sige til de fremmede, at Staten vilde være bunden